

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **O. M., a. s., (dříve Č. M., a. s.)**, zastoupeného JUDr. Janou Böhmovou, advokátkou se sídlem Klimentská 46, Praha 1, proti žalovanému **Českému telekomunikačnímu úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2004, č. j. 28 Ca 832/2002 - 74,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze č. j. 28 Ca 832/2002 - 74 ze dne 23. 3. 2004 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta žaloba proti úkonům žalovaného ze dne 4. 9. 2002, č. j. 21701/2002-611-III, a ze dne 2. 12. 2002, č. j. 26956/2002-611.

Výzvou ze dne 4. 9. 2002 byl stěžovatel vyzván dle § 32 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb. (dále jen „zákon o telekomunikacích“), ve znění platném k uvedenému dni, k zaplacení příspěvku na úhradu prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2001 ve výši 9 193 330 Kč. Stěžovatel podal proti této výzvě rozklad, ve kterém vyjádřil nesouhlas se způsobem stanovení výše příspěvku na úhradu prokazatelné ztráty. Své námitky tohoto charakteru formuloval obsáhle (celkem 37 stran), uvedl, v čem dle jeho názoru spočívají nedostatky mechanismu univerzální služby v České republice, navrhl řešení k jejich odstranění. Žalovaný na rozklad reagoval neformálním sdělením ze dne 2. 12. 2002, ve kterém stěžovatele ohledně jeho návrhů na odstranění nedostatků současného mechanismu

univerzální služby odkázal na diskusi k novému telekomunikačnímu zákonu, dále uvedl, že jakožto správce účtu neprovádí řízení a nevydává rozhodnutí podle správního řádu, námitkám stěžovatele proto z jeho strany nebylo možno vyhovět.

Městský soud v Praze žalobu proti výzvě ze dne 4. 9. 2002 (dále jen „výzva“) a sdělení žalovaného ze dne 2. 12. 2002 odmítl, neboť dospěl k závěru, že předmětná výzva není rozhodnutím, jímž by byla založena, změněna či určena povinnost stěžovatele, nemůže být proto ona ani sdělení týkající se podaného rozkladu proti ní předmětem přezkumu ve správním soudnictví dle § 70 písm. a) zák. č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud v Praze podrobně popsal princip poskytování univerzální služby dle § 29 zákona o telekomunikacích a ustanovení § 32 odst. 1 stejného zákona, které stanoví povinnost držitelům telekomunikačních licencí přispívat na úhradu prokazatelné ztráty prostřednictvím účtu zřízeného dle § 32 odst. 2 zákona o telekomunikacích. Žalovaný pouze ověří výši prokazatelné ztráty a výši finančního příspěvku a stanoví výši platby na účet univerzální služby. Způsob výpočtu prokazatelné ztráty i stanovení výše finančního příspěvku stanoví prováděcí předpis, kterým je vyhláška č. 235/2001 Sb. V případě, že dojde k čerpání finančních prostředků z účtu na základě nesprávných a neúplných údajů, nebo byla-li na základě takových údajů nesprávně stanovena výše příspěvku, žalovaná uloží držiteli telekomunikační licence povinnost neoprávněně čerpané nebo neodvedené prostředky zúčtovat v následujícím zúčtovacím období (§ 32 odst. 5 zákona o telekomunikacích). Pouze v tomto případě ukládá žalovaný povinnost a vydává za tím účelem rozhodnutí. Úkon, kterým je stanovena výše platby jednotlivých držitelů telekomunikační licence na účet, není stanovením povinnosti, je pouze sdělením výše příspěvku, který je držitel telekomunikační licence povinen hradit přímo ze zákona. Úkonem, kterým byla dotčeným držitelům licence stanovena výše povinné platby na účet univerzální služby, je sdělení ze dne 30. 8. 2002, kterým žalovaný sdělil, že stanovil výši platby na účet univerzální služby jednotlivých držitelů telekomunikační licence, tyto příspěvky mají být uhrazeny do 14 dnů po obdržení výzvy k zaplacení na účet. V příloze tohoto aktu jsou uvedeny výše příspěvků jednotlivých držitelů telekomunikační licence. Výzva k uhrazení příspěvku, který byl stanoven úkonem ze dne 30. 8. 2002, není rozhodnutím, žalovaný dále při postupu stanovení prokazatelné ztráty není vázán správním řádem, ale pouze zákonem o telekomunikacích a zmíněnou vyhláškou. Žalovaný správně posoudil podaný rozklad jako žádost o podání vysvětlení dle § 32 odst. 6 telekomunikačního zákona, sdělení ze dne 2. 12. 2002 tedy není též rozhodnutím ve smyslu § 46 a 47 správního řádu. Městský soud v Praze z uvedených důvodů posoudil žalobu jako nepřípustnou dle § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. a odmítl ji v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti s tímto právním posouzením povahy napadených úkonů žalovaného nesouhlasil. Odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu č. II. ÚS 801/02 ze dne 23. 5. 2003, který se zabýval povahou totožných správních aktů vydaných žalovaným a dospěl k závěru, že jsou bez ohledu na jejich označení rozhodnutími a vyplývají z nich bezprostřední povinnosti pro jejich adresáty. Pokud žalovaný stanovil výši prokazatelné ztráty za rok 2001 nesprávně, pak byl stěžovatel uvedenými rozhodnutími zkrácen na svých právech a rozhodnutí měla podstatný finanční dopad na jeho podnikání. Proto není přípustné odnětí možnosti bránit svá práva. Městský soud v Praze se tak dopustil nesprávného posouzení právní otázky a v rozporu se zákonem vydal rozhodnutí o odmítnutí žaloby stěžovatele.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze. Povinnosti držitelů telekomunikačních licencí uvedené v jednotlivých odstavcích

ustanovení § 32 zákona o telekomunikacích nejsou povinnostmi ukládanými žalovaným ve správním řízení. Výjimkou je pouze uložení povinnosti zúčtovat neoprávněně čerpané nebo neodvedené finanční prostředky dle § 32 odst. 5 telekomunikačního zákona. V tomto ustanovení není na rozdíl od ostatních „stanoveno jinak“, proto je žalovaný při ukládání povinnosti dle § 32 odst. 5 telekomunikačního zákona vázán správním řádem, pouze proti takovému rozhodnutí je přípustné podat opravný prostředek podle obecných předpisů ve správním řízení, případně se obrátit na soud ve správním soudnictví. K rozhodnutí Ústavního soudu, které citoval stěžovatel v kasační stížnosti, žalovaný poukázal na skutečnost, že v daném případě se Ústavní soud nezabýval věcí meritorně, nýbrž ústavní stížnost odmítl, nástin vyjádřeného právního stanoviska nelze považovat za závazný.

Stanovení výše poplatku stěžovatele na úhradu prokazatelné ztráty a jeho uvedení ve výzvě je svou podstatou pouze sdělením, výše finančního příspěvku a povinnost k jeho úhradě vyplývá přímo ze zákona. Žalovaný je pouze správcem účtu univerzální služby, nemá pravomoc vydat správní akt s exekuční vykonatelností, na základě výzvy nemůže na držiteli telekomunikační licence vymáhat dlužnou částku právními prostředky, jediný nástroj ke splnění povinnosti je uložení pokuty dle § 97 odst. 1 písm. p) zákona o telekomunikacích. Žalovaný si za účelem stanovení správné výše jednotlivých příspěvků povinných osob na úhradu prokazatelné ztráty vyžaduje od povinných osob veškeré podklady, které mohou prokázat správnou výši příspěvku. Žalovaný dovozuje, že stěžovateli nehrozí v případě nesprávného stanovení výše finančního příspěvku žádná újma, neboť by v takovém případě uložil neoprávněně čerpané nebo neodvedené finanční prostředky zúčtovat v následujícím období dle § 32 odst. 5 zákona o telekomunikacích. Kasační stížnost je dle žalovaného nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost je důvodná.

Ve věci byla sporná povaha úkonu žalovaného, kterou označil jako výzvu, a s odkazem na ustanovení § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích vyzval stěžovatele k zaplacení finančního příspěvku na univerzální službu za rok 2001 ve výši 9 193 330 Kč. Stěžovatel namítl, že tuto výzvu je nutno považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., Městský soud v Praze a žalovaný usoudili, že stanovení výše poplatku stěžovatele na úhradu prokazatelné ztráty a jeho uvedení ve výzvě je svou podstatou sdělením, výše finančního příspěvku a povinnost k jeho úhradě vyplývá přímo ze zákona. Nejvyšší správní soud k posouzení povahy předmětné výzvy žalovaného a následného sdělení jakožto reakce na rozklad uvádí následující:

Univerzální službou se dle § 29 odst. 1 zákona o telekomunikacích rozumí minimální soubor služeb, které jsou dostupné ve stanovené kvalitě všem uživatelům na celém území státu za dostupnou cenu. Úřad je oprávněn uložit ve veřejném zájmu povinnost poskytovat univerzální službu jednomu nebo několika držitelům telekomunikační licence tak, aby byla zajištěna dostupnost služeb poskytovaných v rámci univerzální služby na celém území státu (§ 30 odst. 1 zákona o telekomunikacích). Z materiálů poskytnutých stěžovatelem soudu vyplývá, že pro rok 2001 byla uložena povinnost poskytovat univerzální službu společnosti Č. T., a. s.

Poskytovatel univerzální služby má dle § 31 odst. 1 zákona o telekomunikacích nárok na úhradu prokazatelné ztráty. Prokazatelná ztráta je definována § 31 odst. 2 zákona o telekomunikacích tak, že jí rozumí rozdíl mezi ekonomicky oprávněnými náklady, včetně přiměřeného zisku, vynaloženými držitelem telekomunikační licence na plnění povinnosti poskytovat univerzální službu, které by poskytovateli univerzální služby nevznikly, pokud by tuto povinnost neměl, a tržbami a výnosy dosaženými držitelem telekomunikační licence z plnění povinnosti poskytovat univerzální službu. V odstavci 4 stejného ustanovení stanoví prováděcí předpis způsob výpočtu prokazatelné ztráty, dále doklady, kterými musí být výpočty prokazatelné ztráty doloženy, a vymezení přiměřeného zisku. Tímto prováděcím předpisem je vyhláška č. 235/2001 Sb. Způsob výpočtu prokazatelné ztráty je uveden v § 2 odst. 1 této vyhlášky následovně: „*Prokazatelnou ztrátu vypočítá poskytovatel univerzální služby jako rozdíl mezi součtem tržeb a výnosů z poskytování ztrátových služeb na jedné straně a součtem ekonomicky oprávněných nákladů na poskytování těchto služeb a přiměřeného zisku na straně druhé. Výpočet prokazatelné ztráty poskytovatel univerzální služby předkládá na formuláři vydaném Úřadem*“. Poskytovatel univerzální služby je povinen dle § 3 citované vyhlášky spolu s výpočtem výše prokazatelné ztráty předložit kromě účetní závěrky i další různé druhy účetní evidence, dále je povinen umožnit žalovanému ověřit údaje v rozsahu výpočtu prokazatelné ztráty včetně přiměřeného zisku, zejména z technické dokumentace, ze statistických dokladů a z prvotních účetních dokladů. Přiměřený zisk se pro účely zúčtování prokazatelné ztráty určí vzhledem k účetní hodnotě vlastního kapitálu, který poskytovatel univerzální služby přiřadil na pořízení dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku sloužícího k poskytování ztrátových služeb (§ 3 prováděcí vyhlášky). Dle § 7 této vyhlášky pak žalovaný na základě ověřené výše prokazatelné ztráty stanovuje výši plateb, které jsou jednotliví držitelé telekomunikační licence povinni provést na účet.

V § 32 zákona o telekomunikacích je pak v odstavci 1 upravena povinnost držitelů telekomunikačních licencí přispívat na účet univerzální služby, prostřednictvím účtu se zúčtovávají jak poskytnuté finanční příspěvky, tak i nároky na úhradu prokazatelné ztráty. Dle § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích poskytovatel univerzální služby předloží žalovanému každoročně zúčtování prokazatelné ztráty vzniklé poskytováním univerzální služby v uplynulém roce, ostatní držitelé telekomunikačních licencí oznámí výši finančního příspěvku za uplynulý rok. Žalovaný z těchto údajů ověří výši prokazatelné ztráty a výši finančního příspěvku, stanoví výši platby na účet nebo vystaví doklad opravňující k čerpání finančních prostředků z účtu.

Z ustanovení § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích je zřejmé, že výši prokazatelné ztráty vypočítává žalovaný tak, že do zákonem daného vzorce dosazuje údaje, které mu sdělí držitelé telekomunikačních licencí, správnost sdělených údajů je povinen ověřit. Žalovaný je tak zodpovědný za shromáždění dostatečně spolehlivých podkladů a jejich bezchybné použití. Ze skutečnosti, že technika výpočtu, tj. vzorec, je stanoven zákonem a žalovaný se od něho nemůže odchýlit, nelze ovšem dovést, že proces výpočtu výše prokazatelné ztráty není procesem, při kterém žalovaný jakožto správní orgán uplatňuje své správní uvážení a má další atributy správního řízení. V předcházejících odstavcích je záměrně podrobně citován vyhláškou upravený způsob výpočtu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku poskytovatele univerzální služby, což jsou dvě základní veličiny dosazované do vzorců stanovených přílohami prováděcí vyhlášky. Je zřejmé, že ověření prováděné žalovaným je poměrně složité, vyžaduje hodnocení několika dokumentů, zejména účetních, žalovaný dokonce v rámci ověřování výpočtu musí přiměřeně vykládat i neurčité právní pojmy (např. „ekonomicky oprávněné náklady“ v ust. § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky). Z uvedeného popisu úkonů žalovaného v rámci stanovení výše platby na účet univerzální služby lze konstatovat,

že jeho činnost spočívá jak ve shromažďování podkladů, hodnocení jejich správnosti a hodnověrnosti, tak ve vyvozování odpovídajících závěrů, což obsahově odpovídá činnosti správního orgánu rozhodování dle zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu. Žalovaný dle § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích stanoví výši platby na účet, tuto formulaci dle Nejvyššího správního soudu nelze vyložit jinak, než že žalovaný stanoví, tj. uloží, povinnost uhradit platbu na účet v jím určené výši. Stejným způsobem je působnost žalovaného určena v § 7 vyhlášky č. 235/2001 Sb.

Dle § 102 odst. 1 zákona o telekomunikacích se v řízení ve věcech upravených tímto zákonem postupuje podle obecných předpisů o správním řízení, pokud jednotlivá ustanovení tohoto zákona nestanoví jinak. Je možno připustit, že ustanovení § 32 zákona o telekomunikacích obsahuje v odstavci 7 odkaz na speciální způsob stanovení výše finančního příspěvku na účet univerzální služby, prováděcí vyhláška pak upravuje podrobně zjišťování podkladů pro rozhodnutí, částečně způsob dokazování, jako formu rozhodnutí stanoví uložení povinnosti uhradit platbu na účet. Tato úprava však není natolik komplexní, aby zcela vyloučila použití správního řádu, zejména nestanoví možnost odchýlit se od základních pravidel řízení stanovených v § 3 správního řádu, nenahrazuje ani většinu ustanovení z části třetí správního řádu upravující průběh řízení. Jak je uvedeno výše, žalovaný vydáním výzvy k zaplacení příspěvku na účet univerzální služby ukládá účastníkům řízení povinnosti, jeho rozhodnutí je možno dále přezkoumávat na základě § 102 odst. 2 zákona o telekomunikacích, případně ve správním soudnictví. Je proto v zájmu žalovaného, aby při případném přezkumu byl schopen prokázat zákonnost svého postupu, a to zejména byť základní spisovou dokumentací.

Výklad ustanovení § 32 zákona o telekomunikacích, který zaujal Městský soud v Praze, nelze akceptovat z několika důvodů. Ve věci není pochybnosti o tom, že stěžovatel je povinen po obdržení výzvy uhradit na účet relativně vysokou částku v řádu několika milionů korun. Povinnost přispívat na účet univerzální služby je stanovena zákonem, ovšem pouze obecně, nikoliv uvedením přesné částky. Jak je uvedeno výše, k realizaci této zákonné povinnosti je tedy nutný další úkon správního orgánu, což je výpočet konkrétní částky pro každého držitele telekomunikační licence. Provedením výpočtu je pověřen žalovaný a je logicky zodpovědný za jeho správnost. Úkony spojené s provedením výpočtu lze přirovnat například ke stanovení výše pojištění na sociální zabezpečení u jednotlivých osob, k výpočtu některého z poplatků pomocí zákonem určené procentní výše, ke stanovení daňové povinnosti (stanovení daňové povinnosti je však podstatně podrobněji upraveno jak procesně tak i hmotněprávně). I v těchto příkladem uvedených řízeních zákon vždy určuje postup pro provedení výpočtu, četné spory se vedou ohledně postupu správního orgánu, který na základě jím zjištěného skutkového stavu dosadí do vzorce konkrétní údaje, přičemž nutnost přezkumu rozhodnutí o vyměření konkrétní výše daně či pojistného nelze zpochybnit. Z tohoto důvodu nelze souhlasit s výkladem žalovaného, který považoval jakýkoliv přezkum stanovení výše platby na účet univerzální služby za vyloučený z důvodu, že platba je stanovena zákonem a nikoli jeho úkonem (rozhodnutím).

Městský soud v Praze uvedl, že úkon, kterým byla stanovena stěžovateli výše povinné platby na účet univerzální služby, je ze dne 30. 8. 2002. Městský soud v Praze však nevyslovil závěr, zda tento úkon považoval za rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví a z jakých důvodů, takový názor nevyplývá ani z celkového obsahu odůvodnění. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že přestože v příloze sdělení o výpočtu ztráty univerzální služby a stanovení výše plateb jednotlivých držitelů telekomunikační licence ze dne 30. 8. 2002, které bylo vyvěšeno na úřední desce žalovaného, byla patrně uvedena i výše platby stěžovatele,

presto povaze individuálního správního aktu více odpovídá v dané věci výzva doručená stěžovateli a obsahující výhradně jemu určenou povinnost platby.

Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše uvedených skutečností k závěru, že výzvou žalovaného ze dne 4. 9. 2002 byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit částku ve výši 9 193 330 Kč, aniž této výzvě předcházela jiný individuální správní akt určený stěžovateli, proti kterému by se stěžovatel mohl bránit opravnými prostředky a napadat správnost provedeného výpočtu. Nelze zpochybnit fakt, že stanovení výše prokazatelné ztráty a následně i výše příspěvku na účet má bezprostřední dopad na majetkovou i právní sféru stěžovatele, neboť mu po doručení výzvy vzniká povinnost k zaplacení určené částky. Uvedenou výzvou bylo tedy prokazatelně zasaženo do sféry práv a povinností stěžovatele, je nutno ji bez ohledu na formální označení považovat za rozhodnutí, proti kterému lze dle § 102 odst. 2 zákona o telekomunikacích podat opravný prostředek, případně žalobu ve správním soudnictví. Podání stěžovatele nazvané jako „rozklad“, směřující proti výzvě ze dne 4. 9. 2002, nelze proto jednoznačně považovat a označit za žádost o podání vysvětlení dle § 32 odst. 6 zákona o telekomunikacích, jak uvedl ve svém rozhodnutí Městský soud v Praze. Pokud toto podání má obsahové náležitosti opravného prostředku, byl Městský soud v Praze povinen ověřit, zda sdělení ze dne 2. 12. 2002 lze považovat dle § 102 odst. 2 zákona o telekomunikacích za rozhodnutí předsedy žalované a bylo vydáno v souladu se zákonem.

K poukazu Městského soudu v Praze na srovnatelnost s povahou výzvy vydané dle § 73 odst. 1 zák. č. 337/1992 Sb. a na související judikaturu Nejvyšší správní soud uvádí, že právě judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu se opakovaně shoduje na závěru, že je nutno posuzovat konkrétní materiální povahu této výzvy. V případě, že je výzvou daňovému subjektu ukládána poprvé platební povinnost, je taková výzva rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., kterou lze po vyčerpání opravných prostředků v daňovém řízení napadnout správní žalobou (*shodně např. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 448/2000, I. ÚS 445/2000, II. ÚS 446/2000, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 28/2003*).

V závěru odůvodnění Nejvyšší správní soud považuje za nutné poukázat na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ca 131/2003 ze dne 2. 4. 2004, týkající se totožné právní věci a obsahově shodných úkonů žalovaného (stejněho data, pouze určených jinému držiteli telekomunikační licence), kdy Městský soud v Praze vyslovil ohledně výzvy k uhrazení příspěvku na účet prokazatelné ztráty a následného přípisu žalovaného po podání rozkladu závěr, že oba napadené akty žalovaného mají povahu rozhodnutí, tento závěr byl následně po podání kasační stížnosti žalovaným potvrzen i rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ans 1/2004. Tento jednoznačně vyjádřený právní názor koresponduje s právním stanoviskem Ústavního soudu vyjádřeným v rozhodnutí č. II. ÚS 801/02. K námitce žalovaného Nejvyšší správní soud podotýká, že i kdyby stanovisko k povaze úkonů nebylo vysloveno Ústavním soudem jako *obiter dictum*, bylo by právně závazné pouze v rozhodnuté věci, v ostatních případech jej lze použít pouze jako pomůcku při výkladu jednotlivých ustanovení, která má však v českém právním řádu tradiční a významné postavení.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s vyjádřením žalovaného, že práva stěžovatele jsou v daném případě dostatečně ochráněna ustanovením § 32 odst. 5 zákona o telekomunikacích. Pro osobu stěžovatele, který není poskytovatelem univerzální služby a nemůže tedy z účtu neoprávněně čerpat, přichází v úvahu z tohoto ustanovení pouze vydání rozhodnutí žalovaného v případě neodvedení finančních prostředků, kterým mu uloží neodvedené finanční prostředky zúčtovat v následujícím zúčtovacím období. Toto ustanovení neobsahuje

ochranu držitelů telekomunikační licence pro případ, kdy by byla žalovaným nesprávně stanovena výše finančního příspěvku na účet v jejich neprospěch, tj. ve vyšší než správné výši.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že Městský soud v Praze v napadeném usnesení nesprávně posoudil povahu obou úkonů žalovaného, následkem čehož rozhodl nezákonně o odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť nebyly splněny podmínky § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost, která nesprávnost jeho posouzení napadala, byla důvodná, Nejvyšší správní soud proto usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení.

V dalším řízení je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2, 3 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu